

STOPA

ČASOPIS ČS. SKAUTŮ A SKAUTEK V EXILU ⊗

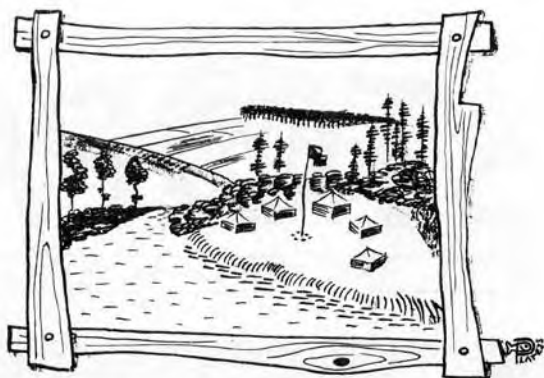
ČÍSLO 4

U. S. A.

LÉTO 1959

Stopování.

Jamboree - to kouzelné slovo pro každé skautské uši !

Mezinárodní bratrství mládeže lze spatřit v různých podobách, jeho nejzjevnějším projevem jsou však jamboree - společné sjezdy, na něž se sjíždějí různé početné delegace skautské mládeže všech národů jako poslove dobré vůle a lepšího světa.

"...Mezi těmito posly nechyběli jsme nikdy ani my, junáci Československé republiky. Byli jsme zastoupeni již na prvním jamboree v Londýně v roce 1920, účastnili jsme se i dalších v Dánsku (1924), Anglii (1929), Maďarsku (1933), Holandsku (1937) a spěchali jsme jako jediní zástupci slovanské mládeže skautské i na letošní jamboree do sprátené Francie, abychom tam spolu s ostatními 50.000 skautů celého světa vyjádřili touhu po trvalém přátelství a věčném míru mezi všemi lidmi naší malé zeměkoule..."

/ "Československo na jamboree míru - Francie 1947" ./

Bohužel, po roce 1948 jsme začali chybět na těchto velikých shromážděních a letošní jamboree bude po Rakousku (1951), Kanadě (1955) a Anglii (1957) již čtvrté, na němž nebudeme zastoupeni.

Původně se očekávalo, že letošní Mezinárodní konference rozhodne o dalším osudu exilového skautingu, celkový problém se však ukázal složitější nežli se na první pohled zdálo a tak se celá věc projedná patrně až za další 2 roky.

A právě tyto 2 roky mohou být v mnohém ohledu pro československý skauting v exilu - a tím i jednou doma - nejmíc rozhodující. Budě na nás, abychom ukázali, zda jsme z pořádného českého křemene, nebo jen z pískovce který se rozdrolí, opře-li se o něho ostrý vítr světa a života.

Dejme se tedy dohromady - sami sebe i navzájem -, abychom mohli jít na příští světové jamboree v roce 1963, ať je kdekoliv, p o d v l a s t n í v l a j k o u !

Ilek.

1937

Jamboree

1947

OBÁLKA: Titulní stránka 7. čísla 22. ročníku SKAUTA-JUNÁKA - březen 1936.

10. SVĚTOVÉ JAMBOREE

17. - 26. VII. 1959

MAKILING - FILIPÍNY

MÍSTEM 10. SVĚTOVÉHO SKAUTSKÉHO JAMBOREE BUDE LETOS V LÉTĚ STÁTNÍ PARK MAKILING BLÍZKO MANILY NA FILIPÍNÁCH.

FILIPÍNY JSOU MLADÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA (PROHLÁŠENÁ V R. 1946) POD VEDENÍM PRESIDENTA C. P. GARCIA. OBYVATELSTVO TVOŘÍ PŘES 22 MILIONŮ LIDÍ. PŘINÁLEŽEJCÍCH DO 43 RŮZNÝCH ETHNICKÝCH SKUPIN A OBYVAJÍCÍCH 7063 OSTRŮVÍ ROZDĚLENÝCH NA 53 PROVINCIÍ. Z MNOHA PŮVODNÍCH NÁŘEČÍ ZBÝVÁ DNES JEN 5 HLAVNÍCH, Z NICHŽ JEDNO - TAGALOG (MALAJSKÝ DIALKT) - JE NARODNÍM JAZYKEM. JEDNACÍ ŘEČÍ JE VŠAK ANGLIČTINA.

FILIPÍNY JSOU MEZIKONTINENTÁLNÍ A KULTURNÍ KŘIŽOVATKOU, KDE SE STŘETÁVÁ VLIV INDICKÝ, ČÍNSKÝ, ARABSKÝ, EVROPSKÝ A SEVEROAMERICKÝ. JE TO JEDINÁ ORIENTÁLNÍ ZEMĚ S KŘESŤANSKOU VĚŘENÍM, VÝSLEDEK TO NĚKDEJŠÍHO ŠPANEĚLSKÉHO VLIVU.

BUDE TO PO DRUHÉ, OD SE BUDE SVĚTOVÉ JAMBOREE KONAT MIMO EVROPU A PO PRVÉ V ASIÍ. OČEKÁVÁ SE PŘES 13.000 SKAUTŮ Z VÍCE NEŽ 50 ZEMÍ.

TÁBORIŠTĚ JAMBOREE BUDE ROZDĚLENO NA 7 PODTÁBORŮ A ZÁKLADNÍ JEDNOTKOU BUDE ODDÍL ČÍTAJÍCÍ 36 LIDÍ. VE ZNAKU JAMBOREE JE SKAUTSKÁ LILIE A T. ZV. SALAKOT - DOMORODÁ POKRÝVKA HLAVY - JAKO SYMBOL FILIPÍNSKÉHO POKOJNOSTIVÍ. ÚSTŘEDNÍ THEMA CELÉHO JAMBOREE PAK JE:

BUDOVÁNÍ ŽITKA DNES I

- L -

Místo jamboree. Jak bude vypadat koncem července ?

© "World Scouting"

17. MEZINÁRODNÍ KONFERENCE

29. VII. - 3. VIII. 1959

New Delhi - INDIE

Místem shromáždění bude delžská Hala vědění (Vigyan Bhavan), otevřená v r. 1956 pro 9. zasedání UNESCO jako symbol světového míru a přátelství mezi národy.

Původně se měla na této konferenci projednat otázka exilového skautingu, patrně k tomu však dojde až na příští konferenci v r. 1961.

TÁBOR NA WALCHENSEE

II. MEZINÁRODNÍ DRUŽINOVÉ ZÁVODY.

Během stěhování do nového domova a při vybalování všech věcí objevím svůj starý skautský zápisník! Nechávám vše ostatní stranou a začínám si v něm listovat. Mnoho vzpomínek a krásných chvil se vrací zpět. A hle! Tu jsou paměti ze II. Mezinárodních družinových závodů, konaných ve dnech 19 - 29. srpna 1949 ve Fischbachu u Norimberka. Deset dlouhých let již uplynulo od té doby, kdy se sedmáct našich skautůků chystalo na tento krásný sjezd. Kolik z nás si ještě zavzpomene na ty okamžiky, které se udály před naším odjezdem?

Středa, 17. srpna:

Jsmo všichni na Walchensee. Je deštivý den. Dnes večer má být táborový oheň, na nějž jsme pozvali ruské skauty v exilu s druhé strany Walchensee, a také mají přijet hosté z Murnau. Pagoda jest postavena. O to se velmi zasloužil "Jeskynní muž", br. Fousáč. Odpoledne jsme vybrali dvě družiny, které pojedou na závody. V l. družině "Bobří" z Grafenaschau jsou bratři Grizzly, Zdeněk, Patrik, Švestka, Fousek, Hořčezza, Josef a Milan. Druhou družinu "Káňat" z Murnau tvoří Koe, Hep, Juky, Kaštánek, Tonda, Jirka, Ježek a Popelka. Naftalín s nimi ještě nacvičuje písně.

Jest již večer a pagoda je přikryta plachtou, jelikož stále chvílemi prchává. Tu se ozve volání od brány: Přicházejí ruští skauti. Jako vedoucí jdou k bráně, abych je pozdravil, a přivádím je dále do tábora. Přicházejí Kim a Naftalín, kteří se jich ujímají a vedou je do vůdcáku. Je jim podáno malé občerstvení, kakao, a chléb s máslem.

Rozhodnuto, že táborový oheň bude. V tom okamžiku také přijíždí nákladní auto s murnauskými. Mezi nimi jsou br. Sody, Tonda, s. Alena se skautkami, p. Páter a jiní. Všichni se seskupují kolem pagody. Bratři Johnny, Grizzly, Koe a Zdeněk náhle mizejí podél břehu jezera do tmy lesa a po několika okamžicích každý z nich přináší krásně hořící pochodně. Zapalují pagodu symbolicky z e všech čtyř světových stran a přesto, že takřka celý den přselo, dřevo chytá velmi dobře. Mohutná zář našeho druhého táborového ohně se rozlévá po obličejích

všech sedících i po blízké hladině jezera. Jest to úžasné místo tady na Walchensee, které pro náš letní skautský tábor objevili bratři Kim a Sody. Br Kim vítá několika slovy naše hosty a již zaznívá melodie písně Červená se line záře. Usedáme na svá sedátka a jedna píseň za druhou doprovází praskot hořícího dřeva. Naši hosté, ruští skauti, také předvádějí nějaké písně a výtupy (Blech). My ukazujeme Motorku, Vysílačky, Duchy, Radio (Satira na Zlatáky), a br. Kim svého Amidorka a Stínohru. Ještě další zpívání a oheň se pak zakončuje písní Dobrá noc a naší večerkou.

Potom dávám poslední instrukce k odjezdu. Za chvíli již všichni s plnou bagáží odcházejí na cestu, aby se nalodili do nákladního auta. Bohužel, nenalodili se. Auto uvázlo v bažině pod táborem. Řidič se snaží dostat auto ven, ale zdá se, že si pěkně sedlo do bahna.. Ačkoliv jsou činěny nejrůznější pokusy - podkládáním, zdviháním, navíjákem - nelze auto vyprostit. Nyní se zdá, že je tam až po nápravy. Čas letí, a jsou tu tři hodiny v noci. Skroušeně odnášime opět večerku bagáž, která jest jak se patří promočená, zpět do vůdčáku a sušime se kolem kamen.

Čtvrtek, 18. srpna:

Ráno opět budíček. Jednotlivci se hned vrhají k autu a pokusy se opěťují. Mezi ty nejhrošlivější patří bratři Naftalín, Grizzly a Popelka; Patrik si hledí své kuchyně, protože to vypadá na oběd. Br. vedoucí se také objevil na nohou, dokonce i chvíli postál u zapadlého auta a sem tam podal poleno Naftalínovi. Máje však poměrně promočené boty, zahrnul jak nejdříve mohl do vůdčáku, kde br. Kim stále silně vytápěl.

O půl jedenácté se přihnál Naftalín, a slavnostně ohlašuje, že se podařilo auto z té bezedné tůně vytáhnout. Stačil prý k tomu pouhý jeden šutr.... Bystře všechno sbalit a již se nasedá. Po rozloučení s Kinem, Naftalínem a ostatními členy našeho tábora nasedáme na auto a odjíždíme s grafenaschským pokřikem:

Grafenaschau, Grafenaschau!
Second Troop of Grafenaschau.
My jsme skauti emigrace
všchno se nám daří hladce.
Přes hory i přes doly,
nesem skautské symboly!
Hip! - Hurej! Hip! - Hurej!

Pokřik se odráží ozvěnou od okolních lesů a alpských velikánů. Příroze - ně, všichni si velice potpíme na Grafenaschau. Vždyť je to náš elitní oddíl, který jsme v exilu vybudovali úplně of píky.

Johny

~ ~ ~ O VODÁČÍCH VE SVĚTĚ ~ ~ ~

V létě 1945 bylo po celém Československu hodně vybombardovaných domů, v jejichž sklepech si jistě hodovaly a hlodaly houfy krys obecných, čili potkanů. V starobylém hezkém městě Brně byla v té době takových domů hezká řádka. Jeden z nich, na Falkensteinerové ulici, byl však neobvyklý - ne svou oprýskanou omítkou, ne svými vypráskanými okny, která hleděla jaksi slepě do poválečného světa, ani ne čpavem staré malty, kterou výbuch pěti set liber TNT osvobodil z vězení rokokových zdí a vyhodil znovu na světlo, spolu s roztráštěnými trámy, které trčely k nebi jako rouhavě hrozící pahýly netvorných okončetin. Byl to dům však neobvyklý tím, že v jeho sklepe nehemžilo se to pouze kryсами obecnými, ale kryсами vodními. Okna byla totiž vypráskána, malta rozházená, a trámy roztráštěné tak šikově, že do sklepa nepršelo, a to stačilo osvobodit z vězení rokokových zdí a vyhodil znovu na světlo, spolu s roztráštěnými trámy, které trčely k nebi jako rouhavě hrozící pahýly netvorných okončetin. Byl to dům však neobvyklý tím, že v jeho sklepe nehemžilo se to pouze kryсами obecnými, ale kryсами vodními. Okna byla totiž vypráskána, malta rozházená, a trámy roztráštěné tak šikově, že do sklepa nepršelo, a to stačilo osvobodit z vězení rokokových zdí a vyhodil znovu na světlo, spolu s roztráštěnými trámy, které trčely k nebi jako rouhavě hrozící pahýly netvorných okončetin.

Vzpomínka na tak skromné začátky přímo požaduje, abych se jako jedna z těch krys rozpovídal trochu o vodáctví jak jsem ho prožíval, a viděl po roce 1945 u nás se rozvíjet, a jak jsem ho viděl a prožíval potom později v USA.

Skauting je mezinárodní, ale v každé zemi má svoji vlastní příchut. To je nejvíc pravda o skautování vodním. Není totiž tolik rozdílu mezi lučinami a lesy po světě, jako je rozdílu mezi českou říčkou, kde se mohou brodit krávy, a Atlantickým oceánem. Rozdílné okolnosti dávají možnost vzrůstu rozdílné

Plachetnice
typu MOTH

ným programům, které ovšem mají vycházet z univerzálních základů skautingu. Jeden pražský vodácký oddíl hrál velikou úlohu v poválečném celovečerním filmu, a měli v tom na táboře staroslovanské búžky, asi místo totemů. Kdyby se třeba američtí skauti chovali podobně, mohli by si za příklad vzít staré námořníky z Nové Anglie, a jezdit lovit velryby, nebo pít rum a příležitostně pašovat otrocky. Moje mezinárodní zkušenosti byly šťastně omezeny na vodní skauting, který byl nade vším skauting. Rovzpomínám se tedy hlavně na to, jak jsme se plavili u nás, a jak v Americe.

Nejznámější vodní plochou v Brně je beze sporu smrdutý potok Ponávka. Zajímají se však o něj pouze koželužny, stavitelé kanálů, a přispívatelé humoristických časopisů. Pro vodáky je lepší řeka Svratka a Kníničská přehrada u Komína. Severu a západu města dotýkají se zalesněné výběžky kopců Českomoravské Vysočiny. Za vycházek do této přírody zrodil se znova po okupaci mateřský oddíl.

Na podzim 1945 nás bylo natolik, že jsme mohli vážně přemýšlet o vodáckém programu, zatím co jsme psivali do kroniky a do oddílového měšičníku UOBOGO zážitky prvního léta, kdy jsme seděli přes neděli na přehradě před stanem a čuchali vítr, vidě se už v duchu na vodě pod plachtou.

Nebylo nám ovšem dopřáno ihned vážně skautovat, jelikož to byla doba revoluční, a muselo se oslavovat. Byla to sezóna "oleandrů". Vodní skauti byli velcí v kursu na špalíry, jelikož špalír vodáků v modrých košilích a neobvyklých bílých čapkách vydal za dva špalíry "obyčejných" skautů v khaki. Národ se na kazil neřestmi okupantů-lásků pro fešné uniformy a rvaním slávy v davovém množství. V obou se dalo tehdy libovat pod rouškou vlastenectví. Jako vlastenci jsme přirozeně neodporovali povinnostem špalírů na nádraží, čestným strážím stojícím v pozoru před barem v hotelu, když přijeli hodnostáři Spojenců, nebo pochodování ve spontánních průvodech. Ústředí, které nás na tyto mejdany posílalo, si asi často trhalo vlasy, že s tou poptávkou nebylo vodáků víc. Kojlíkrát byl oddíl roztahán po celém městě, jen aby každá z mnoha oslav měla aspoň trochu z našeho "glancu".

S příchodem sněhů ochladla však verva davů, které se konečně sebraly sedět doma za pecí s pivem, znova hojně tekoucím z osvobozených pivovarů. My se sebrali do našeho sklepení, a kuli plány, zatím co ty rouhavé trámy z rozbitých poschodí nad hlavou, byvše rozsekány v polínka, veselé praskaly v kamnech. Mohlo se do klubovny přijít kdykoliv, a vždycky tam někdo něco vyráběl. Těžce se dekorovalo, stavěly se příhrádky, udělala se oznamovací skříňka, kterou jsme měli dovolenou vyvěsit na rožák na Veverčí ulici, stavěl se nábytek. A malovaly se fresky na zdi, i když se muselo do baryy sem tam plivnout, neboť do sklepa nebyla zavedena voda. Aspoň na jaře že začal dešť konečně prosakovat stropem!

Kníničská přehrada v zimě krásně zamrzla, a samočod který jsme sestrojili ze starých bruslí, několika prken, a plachty na stožáru se po ní veselepro-

Zastávka a krmení, cestou na Slovensko

Měločiny na horním Váhu

Sea Scout Ship MARINER

háněl. Jen 15 cm ledu nás dělilo od našeho skutečného živlu, a už jsme se nemohli dočkat!

Na jaře se díky strýčkům truhlářům objevila za klubovnou Klubu Československých Turistů v Komíně u Svratky hromada prken, dopravená tam mnoha neuvěřitelnými druhy vozidel. Brzy z té hromady vyrostly dvě pramice, základní to lodice vodáckého oddílu. Všichni se snažili pomáhat, a bylo nutno organizovat ihy krvežíznivé kousek dál v lese pro ty, které bylo nutno odehnat od "staveniště", aby se nepletli pod ruce. Ze zbytků materiálu byl ještě vystaven kajak, čili lépe manásek, "pro admirála". Veškerá plavidla byla bez veliké fanfáry spuštěna na vodu, jelikož posádka se třásla vzít pádlo do ruky a "zapíchnout si". Potom zbývalo jen ochotit nezvyklé svaly, vybudovat sílu, techniku, a vytrvačnost. V létě 1946 přišel jarní výcvik vhod na přehradě.

Nevyléčitelní oddílní konstruktéři se zatím zmocnili francouzských plánů pro plachetnici MOTH (prý nepotopitelnou), a pilně se jali lepit jí dohromady v žáru letního slunce. Menší skupiny, s kajakem (skutečným) vedoucího a zářaly podnikat výlety "do perejí", a sjíždět "šlajсны". Nováčků bylo hojně, teď když už existovala flotila.....

V létě 1947 byl dohotovený již MOTH vytažen na měsíc z přehradní vody, a pramice s veškerým mužstvem naloženy do nákladního vlaku pro cestu na Slovensko. Oddíl sjížděl reku Váh, a prohlížel Slovensko i po suchu. Byl "zaběhnutý", a nikdo ještě netušil jak brzy, vzhledem k politické situaci, po druhé v deseti letech doběhne.....

Zatím já měl možnost být svědkem "záběhu" oddílu amerických vodních skautů, Sea Scout Ship No.13, MARINER, z Brooklyna, New York. I MARINER přestal během války existovat, jelikož většina členů byla odvedena k vojenské službě. (Vodní skautování je v USA určeno pro starší hochy.) Po demobilisaci se opět sešli, aby pokračovali v plavbě.

Schůzovalo se týdně v auditoriu městské obecné školy, a také se plánovalo, uzlovalo, a probírala se teorie. Vzájemná vzdálenost domovů skautíků byla jedním z problémů velkoměsta, a nemohl jsme se stýkat tak sousedsky, jako u nás doma. Celkem to nevadilo, protože skutečné středisko našich zájmů leželo v loděnici. Až na jedno - neměli jsme prozatím ani loď, natož loděnici!

Bylo jasné, že vydat se s pramičkou z Brooklyna třeba jen k soše Svobody by bylo zrovna tak nejsporné, jako se na takovou cestu vydat na chůdách. Co by vodní skauti přímořští jsme potřebovali pořádný koráb! Vyběhali jsme si tedy u U.S. námořnictva vypůjčení příslušného korábu za 1 dolar ročně. Loď byla přidělena oficiálně Brooklynskému vodáckému ústředí, které jí pak přidělilo nám, jelikož jsme se o ní zasloužili naším vyjednáváním. Byla to 40 stop (13 metrů)

dlouhá bývalá invazní lodice. Našli jsme jí prohnívající pomalu na kozách vloděnici válečného námořnictva v Bayonne, New Jersey. Pomocí hoblíků, barvy, potu a porozumění pro Hall-Scott šestiválec (275 koní) byla za několik měsíců spuštěna na vodu a pod vlastní parou dopravena do Brooklynské zátoky Sheepshead Bay.

Začali jsme si zvykat na kolébání vln výpravami po New Yorkském přístavu a na písčné ostrůvky v zátokách Long Islandu, a chystali jsme se na táboření na Lake Champlain, kam jsme se doufali dostat po řece Hudsonu, a potom starým průplavem, spojujícím jezero s řekou.

O velikonocích pozvala pobřežní stráž, U.S.Coast Guard, vodní skauty na dva týdny jako hosty na 1000 tunový kutr "Gentian", domovským přístavem v Cape May, New Jersey. I MARINER poslal velkou delegaci. Z 80 mužů posádky kutru bylo 40 vodních skautů, kterým byla tak poskytnuta skvělá ukázka námořnického života - stáli hlídky u kola, u radia, na palubě, nad navigačními mapami, jako staří vlci. Jednu rozbouřenou noc jsme se dokonce vydali na záchranu nákladního parníku, který se začal potápět dvacet mil od pobřeží Atlantic City. Parník se sice dostal do přístavu pod vlastní silou, ale i když nebylo nutno nikoho lovit z rozrušeného Atlantiku, byla to jedinečná ukázka práce pobřežní stráže, která pomáhá při neštěstí na moři a zachranuje životy při troskotání.

Když jsme se vrátili, byl čas hledat pro oddíl "mecenáše", čili pro americkou sponsor-a. Mít takového mecenáše je totiž pro U.S. skauting tradičním. Mecenáši jsou veteránské organizace, obchodní komory, různé "bratrské spolky", kostely. "Mecenášství" se považuje za občanskou povinnost, a členové zmíněných organizací se své povinnosti zhošťují tím, že dělají vedoucí, vozí skautiky autem na výlety (jsou-li mecenáši oddílu poprašeného), nebo platí pojištění, nutné pro oddíl vodácký (se zvýšeným rizikem 275ti koní u nedočkavé ruky).

Hledali a hledali jsme tedy mecenáše, a konečně našli, týden po vypršení termínu, který nám byl povolen. Když jsme se bez dechu, a s mecenášem ve vleku, přihnali na ústředí, bylo nám řečeno, že naše loď byla přidělena oddílu, který "už dlouho na loď čeká...". Bylo nám doporučeno, abychom vstoupili jako jednotlivci do jiných vodáckých oddílů, nebo abychom se začali shánět po nové lodi pro nás.

Bylo to zrovna tou dobou, kdy začalo být těžké vědět, kde jsou brněnští jednotlivci, kde pramíčky, kde plachetnice, kde maňasek.....

Většina "Marinerů" byla ve věku, kdy se začali z města rozjíždět na university. Ti mladší si zatrpčeně vzpomněli na hoblíky, pot a barvu, a nedovedli spolknout svoji hrdost nad loď, která byla práci jejich rukou a jejich nadšením znovuzrozena, a teď najednou darována lidem, kteří jen "dlouho čekali". Shánět novou loď nás nezbylo, a do jiných oddílů mnoho nevstoupilo.

Po druhé, a snad naposled, ve své historii byl S.S.S.MARINER zavřen do truhly Davy Jonese. Po prvé ho tam stáhly víry války, po druhé mu tam pomohlo kopnutí placeného úředního šimla.

Zažil jsem skautování po vodácku ve vnitrozemí i při moři. I za okolností jinak příznivých není vždy nejjednodušší v praxi přivádět základy skautingu přes politiku. O kolik těžší je udržovat ryzi ideologii, když je praxe omezena! Ze všech zkušeností ve světě byla pro mne nejlepší ta, která ukázala nutnost bdění na vodě i na suchu. Bdění a stání na stráží pro zachování pravého skautského dědictví pro nadějí v budoucnost.

 Bubblajs

Skautská praxe

Nůž

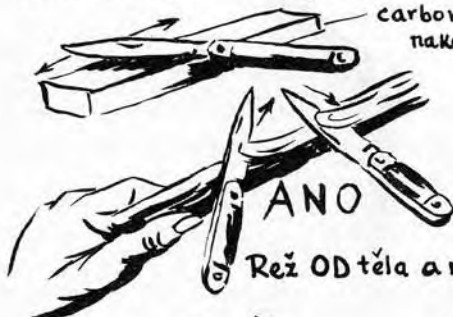

3½ in (9cm) ne menší - špatně se drží v ruce -
Kroužek - Zavěs na řemének nebo řetizek
k opasku, ideš-li na výlet. Nos vždy v kapse.

Udělej si kožené pouzdro!
Chrání nůž, šetří kapsy
a nůž nevyklouzne a
nestratí se tak snadno.

Broušení: Ostrým nožem se sotva porožez - tupým určitě!
carborundum - jemné - Namoč nůž, nebo
nakap olej na brousek

SKAUTSKÝ HUMOR

Karel Janovský, 4. Bo.:

TÁBOROVÉ RADIO.

Utřášen po celodenní jízdě se národ I. sboru konečně dovlekl na tábořiště. Žebříňák se zavašadly přijel zároveň a všichni se vzchopili tahat kufrů, koše a oddílový proviant dolů.

"Pozor, tam je cylindr od petrolejky," křičí vůdce na jednoho horlivce, který zachází zcela nešetrně s vůdčovým batohem. Nakonec se tahá maňas s keňkou, za hrozného překvapení všech, neboť se všeobecně mysliilo, že tíhna nákladu oboje rozmačka na padru. Josef ze statku práckl do koní a žebříňák se vydal po hrázi rybníka zpět do vesnice. Do hrčení vozu se však ozval poděšený výkřik Konopasa, který volal na vůdce:

"Slávooo, kde je radióoooo?"

Sláva se rozvážně zastavil, opatrně položil na zem batoh se slavným cylindrem, který si nesl na úschovu do blízké hájenky, než bude tábor postaven.

"Radio? Přece akumulátor měl před chvílí Dudek a nesl jej na tu hromadu, co je přikryta kuchyňskou plachtou. Tam to někde bude."

A s neochvějným klidem zvedl zase batoh a šel dál.

Jinak ovšem bylo s Konopasem, který měl radio na starosti. Dudkovi, jakožto živlu zcela nespolehlivému, rozhodně nevěřil. Tento právě seděl na plechové krabici s kakaem, blaženě se usmíval a pojídal kus salámu. Akumulátor prý schoval, ale o amplicionu neví prý nic. Ale to již na krabici s kakaem naseděl, neboť spatřil hrozný obličej Konopasův, který zlostí div nezačal cenit zuby. Ihned zmizel i s vřutem na bezpečnější místo, jež bylo mimo dosah rozrušeného rádce družiny.

Nakonec si Konopas přece vřadychtivě choutky rozmysliil a dal se příšerně brblaje do hledání. Asi po hodině marné práce vybalil Dudek svičku, přišel mu posvítit a hledalo se s brucením dále. Dokonce mu postavil stan, jen aby si získal zase vzácnou přízeň Konopasovu.

V té době již přišel zástupce hajného, který byl na dovolené a povolil používání své kuchyně zcela gratis. Byla mu provolána hluchá sláva a za chvíli již na kamech bublala vesele voda na čaj. A když byl Dudek poslán pro pytel s cukrem, s velkým nadšením a smíchem vytáhl z pytle radio. Že byl slíben dvojitý hobl tomu, kdo toto spachal, netřeba připomínat!

Na druhý den ihned po nactipní slavníci se stavěla antena. Konopas si vybral malého Jonáška za učně, Kantora za tovaryše, vytáhl z kufru antenu s příslušenstvím a práce ihned začala. "Ty, Jonášku, koukej. Vylezeš tam na ten dubek, tu máš drát, a připevniš antenu na čtvrtou větev. Pak jej přestřihneš a drát hodíš dolů. Rozumíš?"

"Jo, ale na ty cukrлата nezapomeň", odpověděl, vzal drát a kleště a s pomocí Konopasovou lezl na dub.

Celý tábor se strnázdiil zvědavě na nezvyklou podívaňou a krky si mohl vykrotit. Jonášek ovšem vědom si své důležitosti, motal se na dubě příslušně důstojně. Konopas mohl již zlostí pknouti. V tu chvíli přišel poslední hlouček se slavníky, kluci položili slavníky na zem a ze solidarity dívali se také na Jonáška, který právě upevnil jeden konec anteny a lezl dolů. "Teď vylezeš tamhle na ten javor a druhý konec přivážeš na ten velký suk. Radio musí přece ještě dnes hrát," pobízí ho Konopas, a Jonášek leze poslušně na javor.

Národ se skvěle baví, zatím co Jonášek připevňuje na opačném konci tábora druhý konec anteny. Konopas ještě připomíná:

"Teď to ještě rádně napni!"

Jonášek poslušně napíná a při tom volá do hlubin pod sebou na Konopasa:

"Vono to jde moc těžko."

"Táhni tedy víc."

A nyní nastalo všeobecné povzbuzování. Jonášek táhne poctivě, až mu vystupují na čele krpě pěje potu. Konopas totiž s určitostí tvrdí, že ještě dnes bude chytat vlny. Víduce vytrhne všechny svým příšerným smíchem a volá, stále se hluché směje:

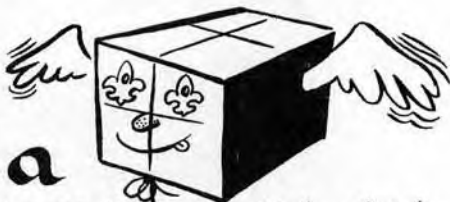
"První vlnu jste již chytili."

Narod se zrydáve otáčí a propuští také v huronský řev. Jak pak by ne? Nad táborem asi ve výši tři metrů se majestátně vznáší velký červeně pruhovaný slammík. Jonášek však táhne statečně dál. Všichni běží pod antenu a křičí stále víc a víc. Slammík se asi takovým křikem polekal a vypustil bolestně své vnitřnosti. Sláma se sypala pomalu dolů jako žlutý déšť. Jonášek uctil nhlbě ulehčení a vytáhl antenu i se slammíkem do výše.

Ale radio hrálo ještě téhož dne. Při svitu videoovy petrolejky bylo dokončeno zapojení a víduce ladil. V půl jedenácté konečně chytil jakousi stanici a z amplionu se ozval hlasatelův hlas:

"Dámy a pánové, dobrou noc!"

(SKAUT - JUNÁK, str. 40, roč. 22, 1935)

Kalná Voda

Dnes je na místě zmínit se o jiném druhu "vody". A je to voda nedobrá: zálužná, zradná a spínavá, zamžčená a zakalená, abys v ní neviděl, i když máš oči otevřené.

Dříve bylo možno posílat do staré vlasti různé dárkové balíčky. Zprvu se tak dělo prostřednictvím zahraničních firem, které za cizí valuty (hlavně dolary) dodávaly cizí zboží. (Jednou z takových dobrých firem byla PATRIA Gift Parcel Company v Chicagu.)

Doma to však podcepovalo rožím a navíc tím utícalo komunistické vládě mnoho peněz. Postupem času byla vytvořena domácí prodejna, která adresátům dodávala vybrané zboží - zprvu cizí, později pak stále více domácího zboží podřadné jakosti. Také obchodoval t.zv. DAREX - (takové krásné staročeské jméno! - to -EX je patrné vzato od EX-sumánek).

Abyste lacino získalo více cenných valut a podpořil se domácí obchod, došlo k další změně: vytvořil se TUZEK, který lákal lidi v cizině k výhodné koupi zboží - tentokrát již vlnučené tuzemského - v kursu 1 \$ = 7,18 Kčs. Zahraniční konkurence byla však příliš silná. Aby se jí režim zbavil, vydalo 24. září 1957 ministerstvo zahraničního obchodu vyhlášku, podle níž bylo na cizí zboží uvaleno masné clo, zvláště dostal-li tentýž příjemce více než 3 povolené zásilky v jednom kalendářním roce. Za věci objednané v jakémkoliv množství prostřednictvím TUZEXU se ovšem clo neplatilo.

I když řada lidí ve světě omezila svoje zásilky na 3 ročně i za cenu zvýšeného cla, obchod TUZEK pomalu vzrůstal a koncem r. 1958 bylo takto vypravováno průměrně 600 domácích zápilek denně. Že to byla pouze část tohoto vychytralého obchodování vysvítá z odhadu, že roční zisk činil asi 350 milionů dolarů.

A podle oficiálního prohlášení jsou z těchto peněz financovány "zahraniční mise" režimu - což přeloženo do hovorové řeči znamená komunistickou propagandu a činnost "páté kolony".

Obchodní pirátství se však ani tam nezastavilo. Od 1. června 1959 byl proveden další zákon: všechny zásilky zahraničních firem byly zastaveny a budou nadále vráceny. Došlo tedy i na ty 3 hubené zásilky ročně! V budoucnu bude možno posílat pouze domácí zboží a jenom prostřednictvím TUZEXU - ovšem jen za cizí valuty (hlavně dolary). /To se netýká drobných zápilek, které si odesílatel sestaví a vypraví sám - ovšem zase podle mnohých omezujících předpisů a nařízení./

Co teď podniknou naši krajané ve světě? ! Budou posílat peníze do staré vlasti a tak přímo podporovat komunistický režim - nebo svoje zásilky omezí natolik, že bude režim po case donucen své nové nařízení odvolat a jít alespoň o krok zpět? A co uděláš Ty? !

Ano, celý způsob je proto tak nízký, že si pohrává s bídou a strádáním mnoha lidí - a může i někdy jít o případy krajně vyjimečné. Měj však na paměti, oč v podstatě jde a neříkej, že těch Tvých pár dolarů nic neznamena. Každý má stejnou cenu.

Říká se, že v kalných vodách loví ďábel. Loví - Ty se však nedej zmást!

Ze skautského světa

MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ BÝVALÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK

bude konat svůj společný tábor letos v létě (7.-12. VIII.), po němž se sejde jeho všeobecné shromáždění.

Napřed bylo vybráno místo v Angers, pak v Blois - nakonec však byla přijata nabídka skautů francouzských, kteří dali k dispozici svoje výchovné středisko v zámku Jambville, blízko Meulan (Seine & Oise) u Paříže.

*

RUŠTÍ SKAUTI V EXILU

porádají při příležitosti zlatého výročí založení ruského skautingu svoje severoamerické národní "jamborette", které se bude konat ve dnech 11. - 18. VIII. blízko Bucks Lake v Sierra Nevadě v Kalifornii.

A vyzývají všechny ostatní bratrské exilové organizace ve Spojených Státech a v Kanadě, aby toto jamboree obeslali jejich vlastní družinou.

I nám napsali a svoje pozvání končí:

"...Doufáme, že se někteří vaši skauti podělí s námi o radost svojí účasti na tomto malém jamboree, jež dá nepochybně vzniknout trvalým přátelstvím a novým ideám..."

MAĎARŠTÍ SKAUTI V EXILU

již vybrali svoji 7-člennou výpravu, která je bude zastupovat na světovém jamboree ve Filipínách. Tato skupinka také navštíví různé země v Asii.

Jich náčelník prohlásil, že je dnes registrováno 54 maďarských oddílů v exilu s celkovým počtem 4.970 členů. Z toho je 22 oddílů v Severní Americe, 19 v Evropě, 11 v Jižní Americe a 2 v Australii. Zvláštní skupinu pak tvoří skauti-studenti.

*

CYPRUS

Po prvé od ukončení politických nesnází se 21.-23. III. konalo první celkové skautské shromáždění nazvané Shromáždění bratrství míru. Zúčastnilo se ho více než 400 skautů - britských, řeckých, tureckých a arménských.

ANGLE

V Royal Albert Hall v Londýně byla v červnu opět předvedena slavná skautská hra Ralpa Reader-a "Boy Scout". Obsazení čítalo 1.500 herců-skautů.

Z REDAKCE

COPYRIGHT : ZÁKLADNÍ ZÁSADOU VYDAVATELSKÉ ČINNOSTI JE VZÁJEMNÉ UZNÁVÁNÍ A RESPEKTOVÁNÍ AUTORSKÉHO PRAVA. POKUD JDE O STOPU, JSOU 2 PRAVIDLA:

- (1) SKAUTSKÝ TISK - MŮŽE POUŽÍT COKOLIV, ANIŽ BY ŽÁDAL O SVOLENÍ (POKUD OVŠEM UVEŘEJNĚNÁ VĚC NENÍ JIŽ ©): POUZE UVEDENÍ PRAMENE JE NUTNÉ.
- (2) NESKAUTSKÝ TISK - KROMĚ UVEDENÍ PŮVODNÍHO PRAMENE - STOPA - JE NUTNO MÍT K UVEŘEJNĚNÍ KAŽDÉ VĚCI VÝSLOVNÉ SVOLENÍ REDAKČNÍHO KROUŽKU STOPY !

STOPA - časopis československých skautů a skauetek v exilu.
Řídí redakční kroužek
"U.S.A. a Kanada".

STOPA
P.O. Box 1948
San Diego - 12
California - U.S.A.

